Doğan Kardeş

Sayı
327

YENİ YIL KUTLU OLSUN!..

Krş.
15

— XII —

Hepsi domuz avına gidenleri merak ediyorlardı. Domuzları avlamıya giden on kızılderili iki gündür meydanda yoktular. Sağ olduklarına dair bir haber de vermemişlerdi. Halbuki bu akşam buraya gelip su aygırı avcılariyle buluşacaklardı. İhtiyar Dama, son kalan iki dişi ile kalın dudaklarını çiğnemekte devam etti.

Çocuklardan birinin sesi sükûtu bozdu:

— Bize eski zamanlara ait bir hikâye söyle Dama.

— Ben, hikâye mikâye bilmiyorum.

— Ne olursun söyle Dama. Kısacık olsun.

İhtiyar Dama, sesini çıkarmadı. Gözlerini ateşten ayırmadan dudaklarını ısırmaya devam etti. Fikrini değiştirmeye çalışıyordu. Bütün gençlerin domuz avcılarını merak ederek üzüldüklerini biliyordu. Eğer onlara eski bir hikâye anlatırsa, belki üzüntülerini bir zaman için unutturabilir-

di. Nihayet «Pek âla», dedi, «size bir hikâye anlatacağım.»

Yerlilerin arasında bir kımıldanma oldu. Birisi, biraz daha odun attı, alevler daha yükseldi. Küçük çocuklar kumların üzerine bağdaş kurup oturdular.

Daha yaşlılar, leylekler gibi bir ayaklarını diğerinin üzerine koyarak ayakta durmaya devam ettiler. Bu şekilde oturmuş kadar dinleniyorlardı. İhtiyar Dama, mırıldanmaya başlamıştı. Kumlarla oynamaktan vazgeçti. Onlara eski bir Miskito hikâyesi anlatmaya karar verdi. Ateşe baktı, gözleri daldı ve başını gururla yukarı kaldırdı.

— Bu akşam size, beyaz yaban domuzlarının hikâyesini anlatacağım.» Dinleyenler birbirlerine bakıştılar. Beyaz domuz hikâyesi herhalde güzel bir hikâyedir. İhtiyar Dama başladı.

— Vaktiyle bir miskito yerlisi, Warunta ormanına giderek beyaz dudaklı domuzları avlamak ister. Bütün gün, ormanda dolaştığı halde bir tane bile domuz göremez. Nihayet bizim Miskito, ümidini keser. Fakat, tam o sırada, bir de etrafına bakınca ne görsün. Uzun burunlu, uzun kuyruklu bir sürü beyaz domuz ona doğru gelmiyor mu?»

Dama, sözlerinin tesirini görmek için biraz durdu. Dudağını ısırdı, ateşe tükürdü. Sonra yine devam etti:

— Bu Miskito kızılderilisi, o zamana kadar beyaz dudaklı, uzun kuyruklu yaban domuzu hiç görmemişti. Yaşlılar da ona Warunta ormanında beyaz domuz olduğunu söylemişlerdi. Zaten o zamana kadar, hiç kimse de bu hayvanı öldürmemişti. Derken efendim, bizimki yaban domuzlarını takibe başladı.»

Hikâyenin bu kısmına gelince ihtiyar Dama ayağa kalktı ve gömleğini aşağıya çekti. Ve onlara, hikâyenin kahramanının yaptıklarını işaretlerle anlatmıya başladı. «Kolunu böyle kaldırıyor ve oku, işte böyle atıyordu» diyerek, o da kolunu kaldırıyor, sanki bir yay tutuyormuş da, ok atacakmış gibi nişan alıyordu. «Fakat onun her nişan alışında, domuzlar kaçıyorlardı. Bu Miskito erkeği ciddi bir adamdı, öyle şimdiki Miskito gençleri gibi değildi.» Hemen diğer yaşlılar da bu son sözlere iştirak ettiler. «Bansa» (doğru) «Şimdiki Miskito çocukları çok tembel şeylerdi!» Dama, kimse bir şey söylememiş gibi lâfına devam etti.

— Onun için bu domuzlardan öldürmeden eve dönmemeye karar verdi. Biraz daha takip ettikten sonra, onları bir yabani erik ağacının altına toplanmış, karınlarını doyururken buldu. Tekrar yayı ile okunu hazırladı. Tam atacağı sırada, beyaz domuzların yok olduklarını gördü. Bir de baktı ki, hepsi karanlık bir mağaraya doğru ko-

şuyorlar. O da mağaraya gidip içeri girdi. İçerisi Kusu kuşlarının kanatları kadar siyahtı, hiç bir şey görünmüyordu ama, o, kokudan beyaz domuzların orada olduklarını anladı. Yürüdü, yürüdü nihayet kocaman bir duvara geldi. Şimdi ne yapacaktı?» Mâsa, çok heyecanlanmıştı. Hemen sordu. «Ne yaptı Dama?»

— Bu Miskito yerlisi, bizim ezelî sihirimizi hatırladı. Cebinden bıçağını çıkardı, dilinin altından biraz kesti ve kan çıkardı.»

Dama, bunları anlatırken, kendi dilini de dışarı çıkardı, ve sanki o da kesiyormuş gibi bir hareket yaptı.

— Sonra, kendi kanını, karşısına çıkan kayadan duvara sürdü ve kaya yarıldı. Biraz daha ilerledi. Hâlâ domuzların sesini işitiyor, kokularını duyuyordu.

Çok uzakta incecik bir ışık gördü. Sonra mağaradan çıktı ve kendini yabancı bir memlekette buldu.

Bu sefer Lal-tanta lâfa karıştı. «Beyaz domuzu vurdu mu?» Büyüklerden biri öfkeyle bağırdı. «Sus ta, Dama hikâyeyi anlatsın.» Hemen Mâsa ilâve etti: «İşte basık kafalı çocuk, böyle saçma sualler sorar!» Dama, tekrar lâfa başladı.

— İşte bu acaip memlekette her türlü yaban domuzuna rastladı. Bu memleket Sumuların memleketiydi. — Devam edecek —

FENERLİ BALIĞIN MARİFETLERİ..

Resimde gördüğünüz bu hayvana «Fener balık» derler. Çok marifetli ve kurnazdır. Bakın bu balık nasıl avlanıyor. Karnı acıktığı zaman denizin kuytu bir yerine saklanır. Tabiat bu hayvana çok kullanışlı bir silâh vermiştir. Bu, başından sırtına kadar uzanan bir sırıktır. Sırığı şimdi yan yatırmış, fırsat bekliyor. Uzaktan bir kaç küçük balık görünce sırığı hemen yukarı diker. Bu sırığın ucunda küçük bir uzuv vardır. Hayvan istediği vakit bunu bir elektrik lâmbası gibi parıldatabilir.

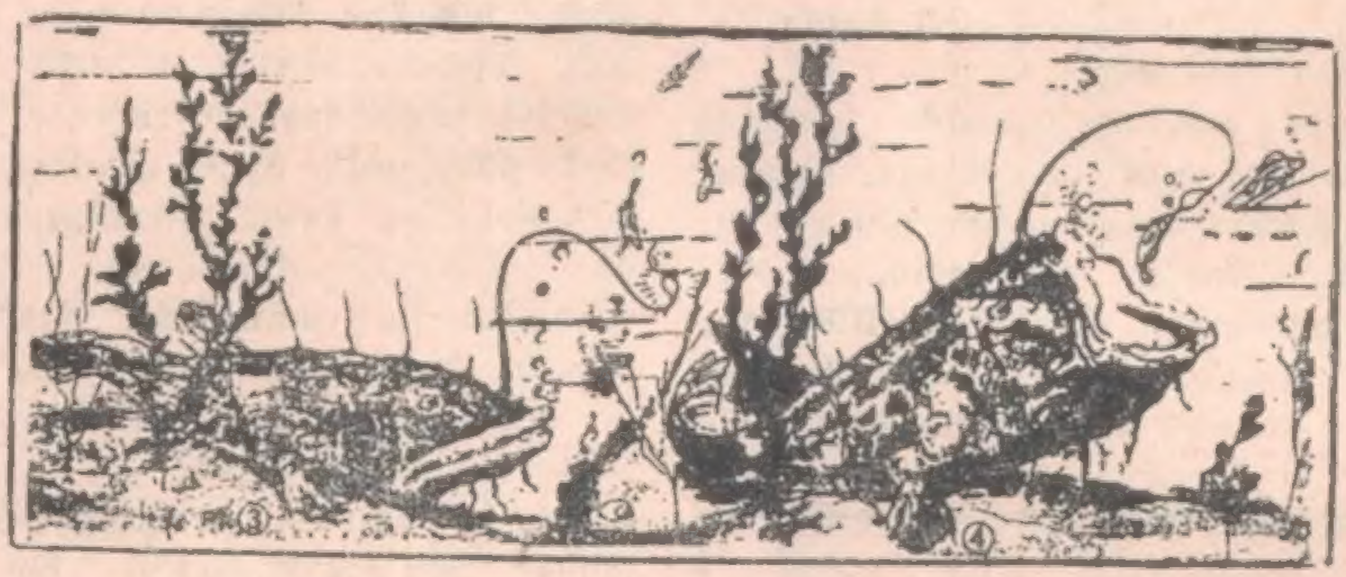

Küçük balıkların kendisine yaklaştıklarını görünce hemen lâmbasını yakıp bekler.. Budala ufak balıklar bu ışığı yiyecek bir şey sanıp ona doğru yaklaşırlar. Fener Balığı yavaşça sırığını aşağıya indirir. İşin farkına varmayan balıklar ışığın peşinden giderler, böylece hayvana daha çok sokulurlar. Fener Balığı sabırla bekler. Küçük balıklar ağzına yakın bir yere gelince hemen yerinden kalkar, kocaman ağzını açar, ileri atılır. Birden kuvvetli çenesini kapıyarak balıkları yutar. Sonra yeniden sırığını dikip ava hazırlanır.. Bu sırık onun oltası, ucundaki ışık ta yemidir. Nasıl tuhaf değil mi?

ALTIN BASAMAK

M. Özener kardeş yazıyor :

«Doğan Kardeş, geçen gün babam bana senin yayınladığın (Altın Basamak) adlı güzel kitabını hediye etti. Aman ne kadar hoşuma gitti: İçindeki meraklı bilmeceleri, macera kikâyeleri ve diğer öğretici yazıları defalarca okudum. Diyebilirim ki, (Altın Basamak) şimdiye kadar okuduğum öğretici kitapların en güzelidir. Bu seriden başka kitaplar da çıkaracak mısınız?»

Güzel sözlerin için çok teşekkür ederim.. (Altın Basamak) tan bir kaç ay sonra bir cild daha çıkacaktır. Bu cilde de birçok güzel yazılar, hikâyeler, bilmeceler vardır.

★

Mehmet Tuncalı kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş senin eski sayılarını almak istiyorum. Mevcudu var mı? Fiatları kaç kuruş. Lûtfen bildirin!»

Doğan Kardeş'in 82 nci sayısından sonraki sayıların mevcudu vardır. Fiatları 15 kuruştur.

★

S. Erbaş kardeşe :

Yazılarını görmedik ki, basıp basamıyacağımızı söyliyelim. Onları gönder, okuyalım, eğer güzelseler memnuniyetle basarız.

BELLİ Kİ...

Seni göreyim diye ağlaya ağlaya
Bir yaz günü geldim Ankara'ya
Yıldızlar Çankaya'ya bakmıyor,
Sakarya serbest serbest akmıyordu.
Bir şey olmuştu dağa taşa
Uçan kuşa, esen rüzgâra.
Dudaklarımda yarım kaldı türküm,
Belli ki ölmüş Atatürk'üm!

Gültan ELEMEN

EN GÜZEL YILBAŞI HEDİYESİ

Yılbaşında arkadaşlarınıza vereceğiniz en güzel, en manalı hediye Doğan Kardeş kitapları ve Doğan Kardeş abonesidir. Çünkü arkadaşınız kitabı her eline aldıkca ve her hafta postacı dergiyi eve getirdikce sizi hatırlayacaktır.

Doğan Kardeş

Sevgili okuyucularının yeni yılını kutlar ve sağlık içinde geçen başarılı bir yıl diler.

Bir Deniz Yolculuğunda..

JACK Langer on beş yaşındayken öksüz kaldı. Varı yoğu olan üçyüz frankla tahsiline devam edemezdi. Jack, hayatını düzene koymak için bir çare düşünmeğe başladı. Sonunda, yıllardan beri New-Yorkda oturan bir dayısı olduğunu hatırladı. Gidip onu bulmağa karar verdi. Elindeki para Jack'i New-Yorka kadar götürmeğe yetmiyecekti. Ama o azimli, açıkgöz bir çocuktu. Hemen o gün vapur acentalarını bir bir gezdi. Ertesi gün, Havrdan Amerikaya, tam gece yarısı «Rose-Marie» transatlantiğinin hareket edeceğini öğrendi.

Jack kararını vermişti. Trene binerek o gün Havra vardı. Rıhtımdaki küçük otellerden birinde geceledi, geminin hareket saatini beklemeğe başladı. Gemiye nasıl bineceğini henüz bilmiyordu. Niyeti, «Rose-Marie» nin kalkmasına yakın gürültü ve kalabalıktan faydalanarak gemiye girip saklanmaktı. Sahilden iyice uzaklaşmadan önce kimseye görünmiyecekti.

Geminin kalkmasına bir saat kalmıştı. Jack, uzun zaman acıkmamak için karnını tıka basa doyurup rıhtıma çıktı. Otomobillerden, arabalardan çıkan yolcular bavullarını, valizlerini kimi kendileri götürüyor, kimisi yere bırakarak hamal bekliyordu.

Jackin gözü yepyeni, kırmızı deriden bir bavula kaydı. Üzerindeki mikadan mahfaza içinde, sahibinin adiyle adresi ve kamarasının numarası yazılı bir kart vardı. Çocuğun gözleri parladı. Rıhtımdaki tütüncüden bir zarf kâğıt alıp hemen oracıkta kâğıda bir şeyler karaladı, zarfladı. Zarfın üstüne de bavuldaki adresi yazdı. Sonra saat on ikiye on kala, gecikmiş son yolcularla gemiye daldı. Güvertede dolaşan gemi subaylarına baktı. Nihayet, sarışın güleryüzlü genç bir teğmene yaklaştı. Elindeki zarfı uzatarak,

— Bay Mak Stevard'a acele bir mektup getirdim teğmenim; dedi. Sekiz numaralı kamara ne tarafta acaba?

— Merdivenden aşağı in. Koridorun ucunda sol kolda dördüncü kamara.

Jack inerken, teğmenin arkasından,

— Ama acele et oğlum, geminin kalkmasına beş dakika kaldı!.. diye seslendiğini duydu.

Jack heyecandan tirtir titriyordu. Merdivenden indi, fakat koridora sapmadı. Bir iki merdiven daha geçerek en alt kattaki anbarlara vardı. Kapısı aralık duran karanlık bir bölmeye girip kapıyı içerden kilitledi.

Burası geminin temizlik işlerinde kullanılan eşya ile doluydu. Az sonra koca transatlantiğin uluyan düdüğü duyuldu. Jack, geminin hafifçe sarsıldığını hissetti. «Rose-Marie» hareket etmişti. Jack, üstünde ağır bir yük kalkmış gibi derin bir

YAZISIZ

«Ohh!..» çekti. Sonra halat yığınları arasına kıvrılarak uykuya daldı. Uyandığı zaman lombar deliğinden sızan ışıktan gündüz olduğunu anladı. Yine de akşama kadar yerinden kıpırdamadı.

Hesabına göre, gemi Atlantik açıklarına geldiği zaman dışarıya çıktı. Geldiği yoldan yukarı kata geçti. İkinci mevki kamaraların bulunduğu güvertede bir gün önce konuştuğu teğmenle karşılaştı. Kızardı.

— Teğmenim, dedi. Size dün yalan söyledim : kimseye verilecek mektubum yoktu. New-Yorka gitmem lâzımdı. Param da yoktu...

Jack durumu açıkca anlattı. Sonra,

— Yol boyunca gücüm yettiği kadar çalışır, her vereceğiniz işi yaparım; diye ilâve etti.

Hayat mücadelesine korkmadan atılmağa hazırlanmış çocuğa ısınan denizci onu gemi kaptanına götürdü. Jack'ı geminin yazı işleri bürosunda yazıcı olarak alıkoydular.

New-Yorka varmağa bir gün kala Jack ikinci kaptanın bir işi için alt güverteye inmişti. Jack'i koruyan teğmen, geminin bordrasında çalışan iki tayfaya emir veriyordu. Birine, yanlış yaptığı bir şeyi göstermek isterken fazlaca eğildi. Birden dengesini kaybederek ok gibi denize düştü. Hemen o anda,

— İmdat!.. Birisi denize düştü!.. diye haykırışmalar duyuldu.

Fakat bunlardan önce Jack de kendini denizde buldu. Kuvvetli kulaçlarla teğmene doğru yüzmeğe başladı. Teğmen, ansızın düştüğü için kendini kaybetmiş, su üstünde güçlükle duruyordu. Jack, gemiden onlara indirilen kayık ulaşıncaya kadar kurtardığı adamla su üstünde durabileceğini umuyordu. Halbuki teğmen kalın elbiseleriyle taş gibi ağırlaşmıştı. Jack'i de beraber suyun dibine çekiyordu.

Çocuk, bu ağırlığı su üstünde tutabilmek için son kuvvetini harcarken kayık yetişti. Birkaç kuvvetli el teğmeni kollarından tutarak çekti. Jack hafiflediğini hissetti, gözlerini kapadı ve kendini kaybetti. Gözlerini açtığı zaman geminin revirindeydi. Karşıki yatakta teğmen yatıyordu.

Teğmen elini uzatarak,

— Hayatımı sana borçluyum Jack! dedi. Yetişmeseydin, balıklara yem olacaktım...

Jack önce gülümsedi, sonra ağlıyarak teğmenin ellerine sarıldı.

— Size olan borcumu ödiyebildiğim için ne kadar bahtiyarım bilseniz!..

Ertesi gün New-Yorka vardıkları zaman Jackin kurtardığı teğmen çocuğu götürüp dayısına kendi eliyle teslim etti. Hiç çocuğu olmayan dayısı Jacki bağrına bastı, tahsiliyle ilgilendi.

Teğmenle Jack birbirlerine candan bağlı iki arkadaş kaldılar. «Rose-Marie»nin New-Yorka her gelişinde teğmen Jack'lerin evinde kalıyor, beraberce geziyorlardı.

N. Y. T.

GERİ VERİLEN PORTRE

ONSEKİZİNCİ yüzyılın sonuna doğru Arras'da Guillaume Doncre (Giyom Donkr) adında büyük bir ressam vardı. Flâman mektebi ressamlarından olan G. Doncre dine ait tabloları ve portreleriyle şöhret kazanmıştı. Onun fırçasından çıkmış bazı hükûmdar portrelerine Avrupa müzelerinin çoğunda rastlanır. Bir gün memleketin zengin kadınlarından biri Doncre'e portresini ısmarladı. Ressam birkaç gün içinde portreyi bitirdi, sahibine yolladı. Fakat, şehirde hırçınlığiyle tanınmış olan zengin kadın resmini bir türlü beğenmedi. Epey tepinip bağırdıktan sonra portreyi ressama yolladı. Parasını da vermedi tabii. Mektubunda,

— Benden başka her şeye benziyen bu çirkin resmi size bağışlıyorum. Ne isterseniz yapın!» diye yazdı.

G. Doncre bu mesele üzerinde durmadı. Portreyi atölyesinin bir köşesine koydu. Bir zaman sonra bir kır lokantası sahibi gelip, kapıya asmak için bir tabelâ ısmarladı.

O zamanlar. Watteau (Vatto) gibi, en meşhur ressamlar bile tabelâcılık işini küçümsemezlerdi.

Lokanta bir dere kenarında bulunduğu için adı «Vakvak Teyze Durağı» idi. Doncre, sahibine benzemediği söylenerek kendisine geri verilen portreyi lokantacıya sattı.

Bütün şehir halkı o lokantaya gitmiş, yahut hiç olmazsa önünden geçerek tabelâya bakmışlardı. Bunu duyan kadın küplere bindi. Tabelâyı indirtmek istedi. Ressamı mahkemeye vereceğini söyledi. Ama ressam :

— Sayın Bayan «Vakvak Teyze Durağı»ndaki tabelâya ne hakla karışıyor? Bunu, kendine benzeyen bir portre olarak kabul ediyorsa alsın, parasını versin. Fakat önce dediği gibi, kendisiyle hiç bir benzerliği yoksa üzülmesin» diye cevap verdi.

Hırçın kadının birinci şartı kabul ettiğini tabiî anlamışsınızdır.

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 24 —

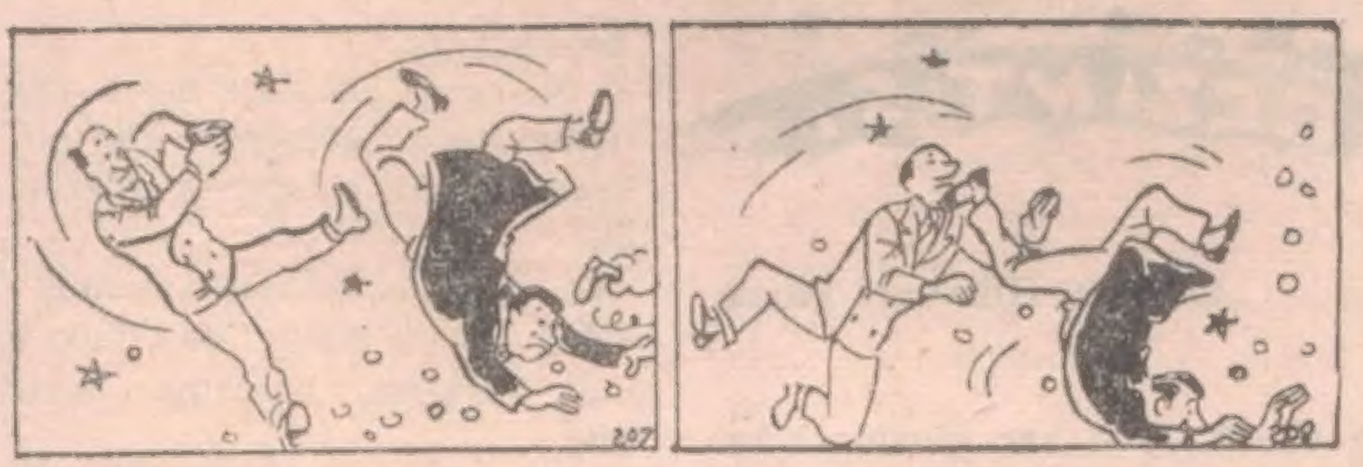

Tintini kaçırmamağa çalışan haydutlar ayaklarının altına bakmadan koşuyorlardı. Kaygan yuvarlaklara basınca ikisi de yere düştüler.

— Şu yumurcağı bir elime geçirsem ben ona yapacağımı bilirim.

— Ben de.. ben de bilirim ama!.. Nasıl ele geçireceğiz?

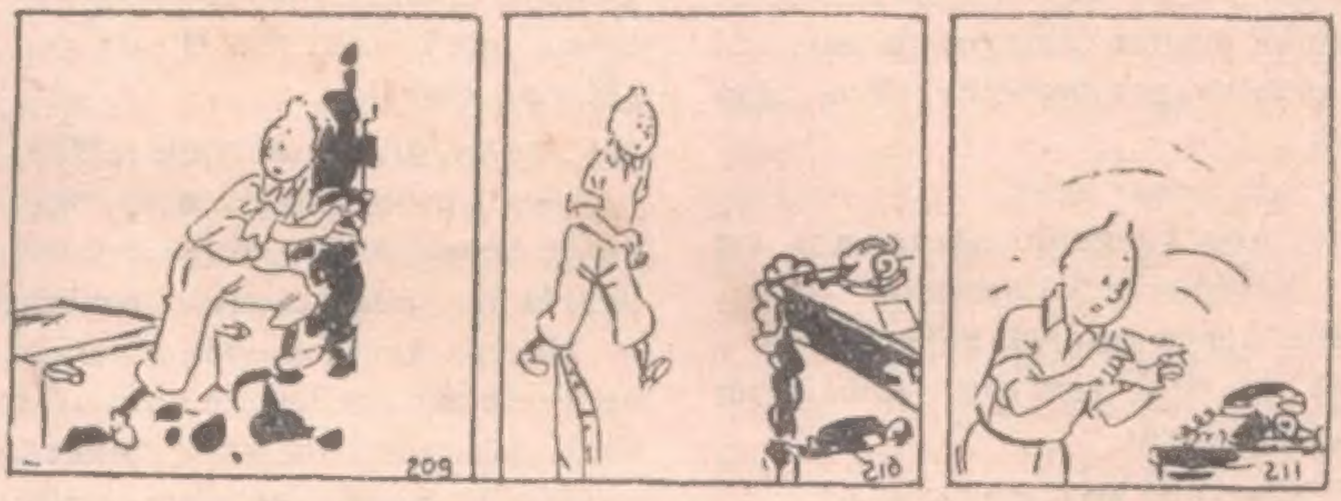

— Geçmiş olsun baylar.

Tintin yukarıya çıkar çıkmaz telefona koştu. Haydutları polise haber verecekti.

Birdenbire, telefon masasında duran bir mektup dikkatini çekti. Mektup şato sahipleri antikacı Kuş Kardeşlere yazılmıştı. Tintinin hayretten ağzı açık kaldı.

— Demek adamcağız bize bunların soyadını anlatmak için kuşları gösteriyordu!

Telefonda Tintinin sesini duyan Kaptan Haddok çok sevindi. «Nerdesin, söyle ben de geleyim?» diye bağırırken Tintinin sesi birdenbire kesildi.

Tintin, Haddok amcayla konuşurken antikacıların hoparlöründen acı bir ses, «Alo, alo Nestor!» diye gürledi.

— Devam edecek —

Her çocuğun okuması gereken kitap

ALTIN BASAMAK

8 renkli kuşe kâğıda basılmış çok güzel bir kapak içinde çıkan bu bilgi hazinesi kitabı bütün kardeşlerimize tavsiye ederiz.

Fiatı 150 kuruş

Anlatan: Hikâyeci Teyze

BAYAN Tilki kaç gündür kocasına,

— Otomobil aldığından ne anlıyoruz? Bir defacık olsun kıra götürmedin... diye söyleniyordu.

Büyük oğlu da annesinin şikâyetine katıldı:

— Koca karga da, «Babanız otomobil kullanmasını bilmiyor da sizi ondan gezdirmiyor besbelli», diye alay ediyor.

Tilki baba omuz silkti.

— Beyinsiz karganın alayı bana vız gelir. Köylülerin kümeslerine güpegündüz, korna çalarak gidemem ya.

Fakat üç tilki yavrusu babalarını bırakmıyorlardı.

— Ne olur, bizi kıra götür baba!.

— Kırda Tilki - Tavşan oyunu oynıyacağız.

En küçükleri,

— Ben, uzun kulak yapmak için iri yapraklar buldum! diye bağırdı.

Tilki anne, gündüzden bir tavuk böreği hazırladığını müjdeledi.. Tilki baba baktı ki olmıyacak; yorgun argın onları kıra götürmeğe razı oldu. Sevincinden cıyaklıyan üç yavrusunu, karısını, yemek sepetini yeni kırmızı otomobiline doldurdu, makineyi olanca hıziyle sürdü.

Bayan Tilki,

— Şu karga budalası, nasıl kuş gibi uçtuğumuzu görseydi alayının ne kadar yersiz olduğunu anlardı! dedi.

Tam o sırada makina kakılmış gibi olduğu yerde durdu. Bay Tilki aşağı indi. Şurasına burasına baktıktan sonra,

— Benzinimiz bitti; dedi. Burada kalacağız.

Tilki anne yeri pek güzel bulduğu, küçükler de karınları zil çaldığı için buna memnun oldular. Benzinin bitişi kimsenin umurunda bile değildi! Dönüşte otomobili arkadan iterek inlerine götüreceklerdi. Bu da yeni bir eğlence olacaktı.

Bir ağacın altına oturdular. Tilki anne yere serdiği yaygının üzerine tavuklu böreği koydu. Babaları, bir çalı ucuyla beş çizgi çizerek çocuklarına,

— Herkes kendi payını yiyecek; dedi. Birinizin kardeşinin yahut annesinin parçasına dişlerini daldırdığını görürsem hemen kulağını tutup çeker, tavşanınki kadar uzatırım!

Üç tilki yavrusu paylarına düşen parçalara saldırdılar. Fakat Bayan Tilki, ağzında her lokma büyüyormuş gibi yiyordu. Suratı kıllı olmasa, nasıl sarardığı belli olacaktı. Büyük oğlu yavaşca,

— Ne oldun anne? diye sordu.

— Peynir... peynir...

Küçük tilki, annesinin ne demek istediğini anlamıştı. Annesini çok sevdiği için nefis börekten vazgeçti. Sofradan yavaşça kalktı.

— Üzülme; ben yetiştiririm! dedi, ok gibi fırlayıp ormana daldı.

Tilki anne, sepete yemekleri koyarken peyniri unutmuştu. Bay Tilki ise peynir yemeden sofradan kalkmazdı. Güzel kır gezintisinin zehir olmaması için bulup buluşturup önüne peynir koymak lâzımdı.

Kurnaz tilki yavrusu, doğruca dalında, gagasında peynirle pinekliyen La Fontaine'in Kargasına koştu.

— «Ooo!.. Karga hazretleri merhaba! Ne kadar güzelsin, ne kadar...»

Karga, peynir parçasını gagasından bırakıp yanındaki bir dala koydu.

— Ne kadar da şirinim... değil mi?» diye tilkinin sözünü kesti. Biliyoruz bunları, duyduk. Baban bu oyunu bize önceden de yapmıştı.

Tilki yavrusu iç çekerek,

— Demek hâlâ unutmadın bunu karga teyze? dedi. Sonra, tilkiliğini bırakarak durumu dobra dobra anlattı. Karga onu dikkatle dinledi.

— Annenize yardım etmek isterim. Ama bir şartla yaparım bunu. Sen ve kardeşlerin bundan sonra her önünüze gelene, babanızın beni öttürüp ağzımdan peyniri kaptığını anlatmıyacaksınız.

Tilki yavrusu söz verdi. Karga konduğu daldan kocaman bir parça kaşar peyniri attı. Küçük tilki bunu kaparak aynı hızla geriye koştu. Babası,

— Peynirim nerede çocuklar? diye sorduğu zaman, peyniri belli etmeden yemek sepetinden çıkardılar.

Tilki yavruları kargaya verdikleri sözü tuttular. Orman hayvanları ne zaman Karga ile Tilki arasındaki peynir vakasını açıp kargayla alay etmeğe başlasalar, üçü birden,

— Yalnışınız var; diye keserler. Karga o gün babamıza ikram etmek için peyniri mahsus düşürmüştü.

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanı
sizi de
bir ev sahibi
edebilir.

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

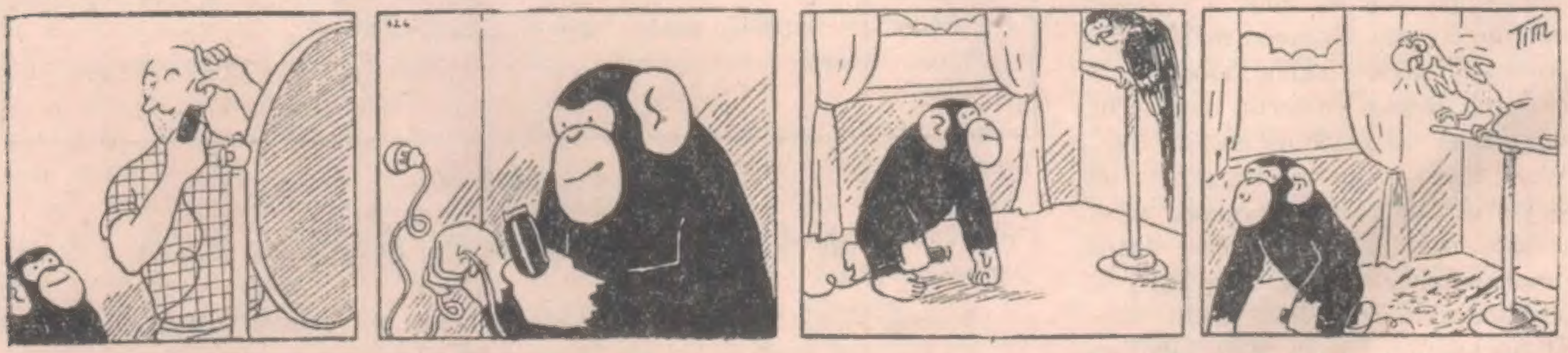

YAZISIZ HİKÂYE

Çeviren : Orhan AZİZOĞLU

Doğan Kardeş Romanı : 12

Bay Mornant «Evet,» diye tasdik etti. «Bu mağara tam Gradlon'un sarayının altına, o büyük kayanın içine tesadüf ediyor bana kalırsa. Belki kıral burayı bir nevi sığınak olarak kullanıyordu. Düşman falan gelecek olursa buraya inip saklanırdı belki.»

Jakob ile Moriset mağaranın duvarlarını muayene ediyorlardı. Bir ara ikisi birden bir çığlık attı. Mornant ile Trottier iki çocuğun yanına koştular. Moriset duvarda bir yeri işaret ediyordu.

«Bakın!»

Karşı duvarda, taşların arasında; başında tacı, sırtında kıral elbisesiyle ata binmiş kabartma bir insan resmi vardı. Resmin altında da GRADLON kelimesi oyulmuştu.

Bay Mornant «Ye Kralı Gradlon!» diye mırıldandı.

Bay Mornant mağaranın her tarafını muayene ederek emniyetli bir yer olduğuna kanaat getirdi. Sonra arkadaşlarına dönerek «Şöyle bir plân düşünüyorum.» dedi. «Otomobilde ne var, ne yok buraya taşıyalım ve bir müddet burada kalalım. Bu müddet içinde her gün dalgıç tulumlarımızı giyer şehri keşfe gideriz. İki üç kişi gitsin eşyaları taşısın.»

Otomobildeki eşyaları mağaraya taşıdılar. Trottier bir de ışık tertibatı kurdu. Hergün şehre gidiyorlar ve buldukları kıymetli şeyleri, tarihi vesikaları mağaraya taşıyorlardı. Bay Mornant Ye şehrinin bir zamanlar hakikaten mevcut olduğunu isbat edecek vesikalar tesbit etmek; herkese buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu göstermek istiyordu. Buldukları şeyler arasında altından veya gümüşten yapılmış kıymetli eşyalar olduğu gibi, mermer ve taştan oyma küçük heykeller de vardı.

Böylece aradan üç gün geçti. Dördüncü günün sabahında Trottier her zamankinden erken uyandı. «Haydi bakalım, kalkın, herkes kalksın!» diye bağırarak ötekileri de uyandırdı. «Dokunmasam bütün gün uyuyacaksınız yahu.»

Tayfalar kalkarak hazırlanmağa başladılar. Bay Trottier «Jakob hazır mısın?» diye sordu.

«Evet efendim. Gece çok rahat bir uyku uyudum. Kendimi öyle zinde, hissediyorum ki..»

«Herhalde bunun kadar rahat uyumamışsındır» diyerek Trottier Moriset'i işaret etti. «Bak nasıl uyuyor.»

Genç kız duvarın dibinde yattığı yerde mışıl mışıl uyuyordu. Jakob : «Bu ne derin uyku böyle, sanki hiç görültü yokmuş gibi.» diye güldü.

Marius «Kızcağızın hakkı var.» dedi. «Kaç gündür heyecan ve yorgunluktan bitti yavrucağız.»

«Bu sabah keşfe gidilecek mi?»

«Evet. Şehrin görmediğimiz yerleri daha pek çok. Bu sefer de o taraflara gideceğiz.» Trottier bunları söylerken Moriset'e bakıyordu. «Uyandırmağa kıyamıyorum kızcağızı.»

«Uyandırmayalım öyleyse. Jakob burada kalır, onu bekler. Öyle değil mi Jakob?»

«Tabiî efendim. Siz merak etmeyin.» Bu mesele de halledilmiş demektir. Bay Mornant, Trottier ve tayfalar hep birlikte mağarayı terkedip, suyun içinde kayboldular. Aradan yarım saat geçmemişti ki, Moriset yavaş yavaş gözlerini açtı. Sonra kalkıp oturdu. Etrafında kimseyi göremeyince meraklanmıştı. «Büyükbabam, Trottier tayfalar nerde?» diye sordu.

«Gittiler.»

«Beni niye bıraktılar?»

«Sen uyuyordun. Uyandırmağa kıyamadılar.»

«Çok yorgundum. Şu son iki üç gün hani az heyecan geçirmedik. Denizin dibinde saatlerce yürümenin yorgunluğu da caba. Ama şimdi kendimi toparladım.»

«Öyleyse bir iki lokma birşey yiyelim. Ondan sonra ne yapacağımızı kararlaştırırız.»

Jakob biraz yiyecek çıkardı. Karşılıklı kahvaltı etmeğe başladılar. Kıral Gradlon'un resminin önünde oturuyorlardı. Bir ara Moriset ayağa kalktı. Elindeki su bardağını kaldırarak : «Kral Gradlon, senin şerefine içiyorum.» diye haykırdı.

Bu esnada lamba sallanmış, oynıyan gölgelerin tesiriyle resimdeki kıral da hareket ediyor gibi olmuştu.

Moriset bu hale gülmekten kendini alamadı. «Bak kıral oynuyor. Şerefine içmem hoşuna gitmiş olacak.»

Genç kız bir yandan gülüyor bir yandan da eliyle resmin oyulu olduğu taşa vuruyordu. Birden iki çocuk bir çığlık atarak geri çekildiler.

Moriset «Allahım!» diye bağırıyordu. Kurtar beni! Kurtar beni!»

Üzerinde resim bulunan büyük taş parçası oynamağa başlamıştı. Yavaş yavaş dönerek bir kapı gibi açıldı. Jakob içeri bakarak :

«Ne dersin içeri girelim mi?» dedi. «Pek tehlikeli görünmüyor.»

«Evet... Haydi girelim.»

«Ne olur ne olmaz yanımıza bir şey alalım da» diyerek Jakob kenarda duran demir çubuklardan birini kavradı.

Demir çubuğu elinde tutarak yavaş yavaş ilerledi. Moriset arkasından geliyordu. Burası 4 - 5 metre eninde 6 metre kadar uzunlukta pek büyük sayılmayacak bir odaydı. İçeri de hiç bir şey göremediler. Jakob «Acaba bu oda ne işe yarardı?» diye söylendi.

«Belki Gradlon burada yiyeceklerini saklardı.»

Jakob elindeki lâmbayı duvarlara tutarak dikkatle muayeneye başladı. Duvarlardan birinde iki küçük kapak görünüyordu. Moriset «Bak iki dolap!» diye bağırdı. «İçinde yiyecek mi var dersin?»

Jakob «Yahut ta elmas, pırlanta.» diye güldü. «Ye kralının pek zengin olduğu söylenir. Gradlonun muazzam bir hazinesi varmış. Ne dersin, hazinesini bu dolapların içinde saklamış olmasın!»

Elindeki demir çubuğun ucunu kapağın aralığından içeri sokarak. kanırdı; çok geçmeden kapak arkasına düştü. İki çocuk merakla bu deliğe baktılar. İçindekinin ne olduğunu gördükten sonra sevinçlerinden bir çığlık attılar. Lâmbanın ışığının altında pırıl pırıl taşlar, elmaslar, zümrütler, pırlantalar parlıyordu. Jakob «Aman ne güzel!..» diye fısıldadı.

«Büyükbabam ne kadar sevinecek buna. Haydi öteki dolaba da bakalım!»

Jakob aynı şekilde öbür dolabı da açtı. Moriset elini içeri sokarak «Jakob, aman ışığı getir.» diye seslendi.

Burada da güzel taşlarla süslü bilezikler, yüzükler, gerdanlıklar çıkıyordu. Bunların yanında bir başka şey daha vardı. Genç kız «Jokab, gözlerini kapat, bak başına ne koyacağım.» diyerek güldü.

HİKÂYE

ŞEYTANI ALDATAN ADAM

BİR zamanlar, ne yeri ne de adı bilinen bir ülkede bir şato sahibinin Yolanda isminde çok güzel bir kızı varmış, Öyle güzelmiş ki, gelinlik çağına geleli kızı görmeğe gelenlerden şato bir panayır yerine dönmüş.

Yolanda on altı yaşını bitirdiği yıl çok kurak bir yaz olmuş. Şato cıvarındaki dereler, pınarlar kurumuş. Birkaç fıçı su alabilmek için arabalarla çok uzak yerlere gitmek gerekiyormuş.

Su sıkıntısından bunalan Yolanda'nın babası bir gün,

— Bizi bu dertten kurtarana ne isterse vereceğim! demiş.

— Sözünü bitirir bitirmez odayı acı bir kükürt kokusu kaplamış. Pencereden içeriye duman dolmağa başlamış. Az sonra duman dağılmış, şato sahibi karşısında bir adam görmüş. Bu, esmer yüzlü, upuzun boylu, sivri kara sakallı bir adammış.

Şato sahibi, elini kılıcına götürerek,

— Kimsin sen? Ne istiyorsun? diye sormuş.

Gelen, alaylı bir nezaketle önünde eğilmiş:

— Şeytan kulunuzum. Emrinizi bekliyorum.

— Şeytanla işim yok benim. Geldiğin yere git.

Şeytan gitmemiş. Şato sahibine; biraz önce söylediklerini duyduğunu söylemiş. Şatonun önüne bir dere getirmeği teklif etmiş.

— Buna karşılık ne isteyeceksin benden?

— Kızın Yolandayı.

Şato sahibi ne söyleyeceğini şaşırmış. Şeytanı damatlığa kabul etmeği hangi kız babası ister! Öteyandan ondan korkuyormuş da... Ne malûm, belki şato cıvarındaki susuzluk da bu mel'unun işiymiş. Yolandanın babası şeytanı kandırmağa karar vermiş. Dalgın dalgın pencereye bakarken mehtabın çıktığını görmüş. Birdenbire, şeytana,

— Suyu ne kadar zamanda getirebilirsin? diye sormuş.

— Şartımı kabul edersen güneş doğmadan önce suya kavuşursun.

Şato sahibi kabul ettiğini göstermek için başını eğmiş.

— Pekâlâ. Sabahleyin horozlar ötünceye kadar su gelirse, damadım olursun.

İblisin gözleri sevinçten fıldır fıldır dönmüş.

— Ama sözünden cayarsan...

Şato sahibi gülmüş.

— Bir şövalyenin sözü sözdür şeytan dostum!

Şeytan yine odayı kükürt dumanına boğarak ortadan kaybolmuş. Gece ortalık sessizleşince şato sahibi bahçeye çıkmış. Toprak altından birtakım gürültüler, uğultular geliyormuş. O gece ayın ondördüymüş. Her taraf gündüz gibi aydınlıkmış. Şövalye, toprağın altından gelen sesleri dinleye dinleye kümeslerine gitmiş. Orada en çok sevdiği cins bir horozu alıp pelerinin içine saklamış.

Bahçeye döndüğü zaman toprak altındaki gürültüler yavaşlamış, az sonra büsbütün kesilmiş. Onun yerine, henüz uzaktan gürül gürül akan suyun şırıltısı duyulmağa başlamış. Bunun üzerine Yolandanın babası getirdiği horozu pelerininden çıkarıp aya doğru tutmuş. Hayvan kuvvetli ışığa aldanmış, sabah güneşi sanarak olanca sesiyle üç kere ötmüş. Şato sahibi horozu bırakmağa ancak vakit bulmuş. Şeytan, hiddetinden ağzından köpükler saçarak karşısına dikilmiş. Yolandanın babası,

— Sözünde durmadığın için kaybettin şeytan dostum! demiş. Horoz öterken dere henüz parkımıza gelememişti.

— Haklısın şövalye. Beni yendin. Ama ben de sana bu suyu bırakırsam... Şeytan sözünü bitirememiş. Çünkü yeraltından fışkıran su bir mavi şerit halinde çayırdan akmağa başlamış. Şeytanın hükmü yalnız toprak altında geçtiği için yüryüzüne çıkan suyu geri alamamış... Arkasına bakmadan alabildiğine koşmuş. Karşısına çıkan ilk kayanın üstüne tırmanmış. Ayağını üç kere vurmuş. Taş yarılmış, şeytan kendi ülkesine dönmüş.

Şövalye, şeytanın korkusundan kızını evlendirme işinde daha uysallaşmış. Yolandayı, kendilerine denk bir aileden iyi bir gençle evlendirmiş.

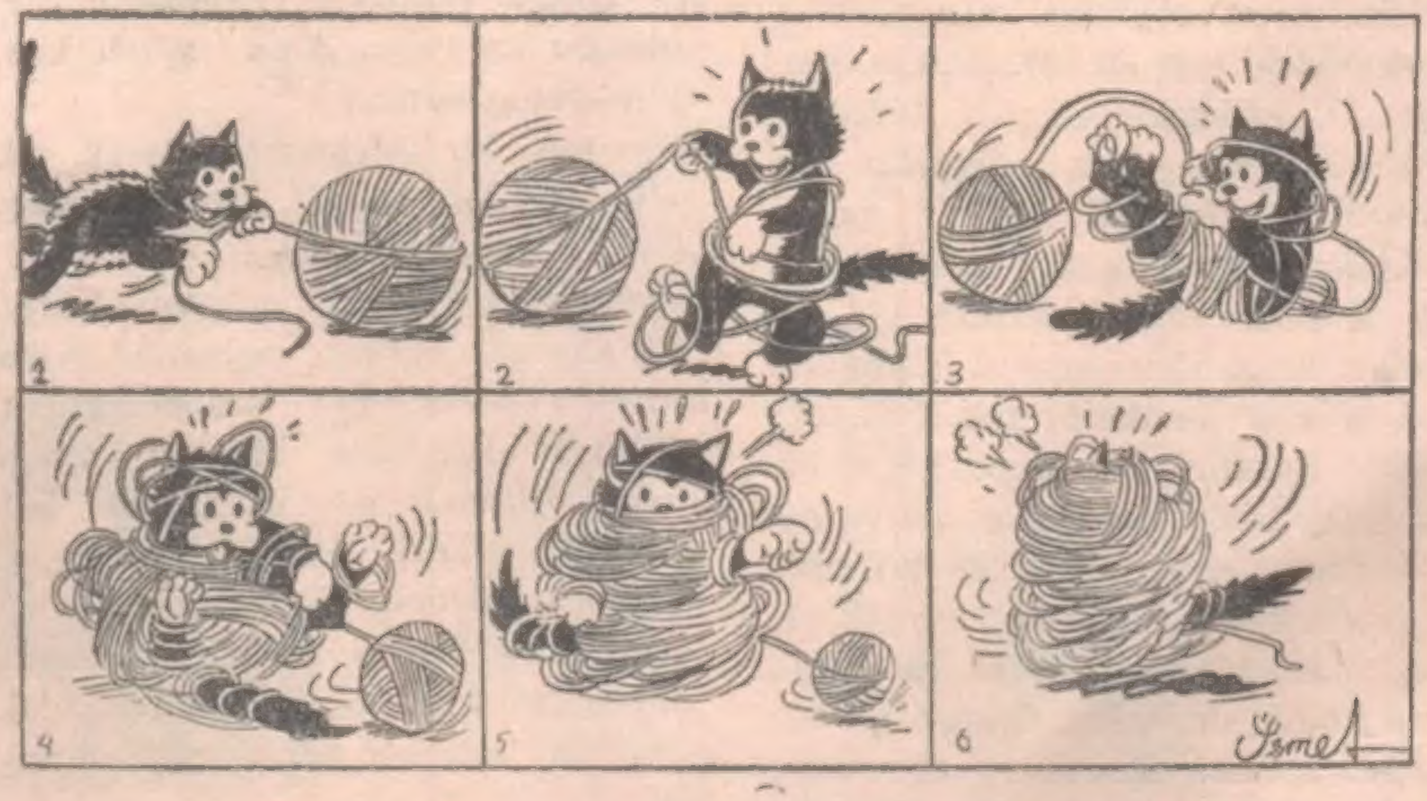

YAZISIZ HİKÂYE

HEYKELTRAŞ CENOVA

VAKTİLE Romanın sayılı zenginlerinden olan Faliero bir ziyafet verecekti. En iyi ahçıların elinden çıkmış son derece lezzetli ve süslü yemekler hazırladı. Fakat ziyafete bir saat kala Faliero'nun pastacısı efendisinin yanına gelerek özür diledi.

Sofranın ortasına konmak üzere hazırladığı krema, pisküvi ve şekerden yaptığı şato yıkılmıştı. Yerine yenisini yapmak da mümkün değil. O devirde, bu çeşit süsler ziyafet sofraları için şart sayılırdı. Faliero ve bütün ev halkı telâşa düşmüştü. Pastacısı artık bu zengin ve rahat kapıdan nasibinin kesildiğini acı acı düşünürken yanına ahçı yamaklarından biri sokuldu:

— Usta, izin verirsen ben sofra için bir süs yaparım.

Adamın canı sıkkın olduğu halde gülümsemekten kendini alamadı.

— Senin elinden ne gelir küçük!..

— Hamur falan yapamam ama katı tereyağdan istediğiniz şekilde bir süs meydana getirebilirim.

— Adın ne senin?

— Antonio Canova. Mermerci Pizano'nun torunuyum.

Pastacı ile ahçıbaşı bakıştılar.

— Heykelcilikten anlıyorsun ha...

— Biraz anlarım efendim.

Buzluktan büyük bir kalıp tereyağ çıkarıp çocuğa verdiler. O da hemen işe koyuldu. Az sonra süsün hazır olduğunu haber verdi. Bu, bir kaidenin üzerine uzanmış bir aslandı. Pastacıbaşı,

— Eh oldu işte... Hiç yoktan iyidir, dedi, aslanı sofraya götürdü.

Yemek salonuna giren misafirler tereyağdan aslan heykelinin karşısında hayret ve hayranlıkla durakladılar. Aralarında bulunan birkaç büyük sanatkâr ev sahibinden şekli yapan artistin ismini sordular. Faliero'nun meseleden haberi olmadığı için ahçıbaşından sordurdu. Birazdan yemek salonuna iri yarı ahçıyla beraber ürkek adımlarla, kimseye bakmağa cesaret edemiyen küçük Antonio Canova girdi.

İyi yürekli Faliero çocuğun sanat istidadını körletmeğe kıyamadı. Onu mutfaktan alarak en iyi heykeltraşlardan birinin yanına verdi, kendi hesabına okuttu. Böylece Antonio Canova, tereyağdan sonra mum, toprak ve mermer üzerinde çalışmağa başladı ve dünyanın sayılı heykeltraşlarından biri oldu.

TEHLİKELİ PLÂN

— 10 —

Başkan «Hayatımı kurtaran dostuma her türlü yardıma hazırım.» Harry sözünü kesti : «Sizden yalnız arkadaşlarım için, kızılderililerin giydikleri esvaplardan istiyorum.»

Beyaz Bizonların şefi delikanlının isteğini çabucak yerine getirdi. Harry arkadaşlarını, başkanın yardımiyle kızılderili kılığına soktu. Yüzlerini boyayarak yanaklarına, alnına beyaz çizgiler çizdi. Kendisi de tüy ve boncuklarla süslü başkan üniformasını giydi.

Beyaz Bizonların başkanı tarafından uğurlandıktan sonra Harry ile arkadaşları yola devam ettiler. Bu sefer doğruca Kartalbaşı kabilesinin kampına gidiyorlardı. Hayvanlarını dörtnala süren yedi atlının gerçek kızılderili olmadıkları kimsenin aklından geçmezdi.

UCUZLADIĞI ZAMAN

Engin, hergün kümesten yumurtaları alır, annesine getirirdi. Havaların soğumağa başladığı bir günde, kümesten eli boş dönen Engin, annesine :

— Ah anne, dedi, şu tavuklar çok aksi şeyler.. Yumurtanın ucuzladığı zamanlar, çok yumurtluyorlar, pahalılaştığı zamanlar hiç yumurtlamıyorlar!

★

UÇAK MI? KUŞ MU?

Ahmet, bir yaz günü, babasile kırlarda dolaşırken, gökte o vakite kadar hiç görmediği büyük bir kuş görür ve sorar :

— Babacığım, böyle bir kuş çok benzin sarfeder değil mi?..

★

TERAZİ

Ahmet ömründe ilk defa bir insan terazisi görüyor :

— Bu ne anneciğim?

— Terazi.

— Ne yapar terazi?

— Tartar.

— Ne tartar?

— İnsan..

— Beni tarttır öyle ise?

Annesi, Ahmed'i terazinin üstüne çıkarır ve deliğinden beş kuruş atar. Meraklı Ahmed, yine sorar :

— Na yaptın anne?

— Terazinin deliğinden beş kuruş attım.

— Niçin attın?

— Kaç kilo geldiğini öğrenmek için attım.

— Ooo! Ama Ahmet çok az geliyorsun; yalnız on kilo. Buna üzüldüm doğrusu..

— Neden anneciğim, beş kuruşa on kilo et az mı?

Hind fakirinin oğlu bir yaşına basıyor!

★

HAYVANAT BAHÇESİNDE

Ömründe ilk defa bir zürefa gören çocuk, anesine hayretle :

— Anne, anne bak, dedi, bu hayvanın boyu ön tarafından daha çok uzamış!.

DOĞRU SÖZE NE DENİR?

Hayvanat bahçesinde, kafeslerin üstünde şöyle bir levha asılıdır : «Hayvanlara yem vermek yasaktır!» Bunu okuyan Engin, babasına sorar :

— Peki babacığım ama, bu hayvanlar nasıl yaşıyorlar öyleyse?..

★

ACABA BALIKLAR DA UYURLAR MI?

İçinde kırmızı balıklar bulunan berrak sulu bir havuza, bilhassa bir akvaryuma bakmadınızsa bir defa bakın. Göreceksiniz ki, balıkların kımıldanışları ara sıra yavaşlar. Hiç şüphe yok ki, onlar da dinleniyorlardır. Yalnız onlar bu esnada gözlerini kapayamazlar, çünkü gözkapakları yoktur. *V. Ş.*

Resimde dallara konmuş çeşitli kuşlar görüyorsunuz. Bunlardan ikisi birbirlerine benzemektedir. Bu iki kuşu bulun bakalım.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fillen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 1 Ocak 1953 — Sayı : 327

— 3 —

Kalın kaşlarının altından bakışları öyle hırçın, dişleri arasından çıkardığı kaba homurtular öyle öfkeliydi ki, Cerri niyetinden vazgeçti. Kayığa ve içindeki balıkçıya şaşkın şaşkın bakarken öteki birkaç kürekte uzaklaştı.

Sahile doğru yüzen Cerri, Domeniko Babanın halini düşünüyor, üzülüyordu. Kuma çıkınca, Domeniko Babanın onu nasıl terslediğini güneşlenen arkadaşlarına anlattı.

Pepen, birdenbire,

— Bana kalırsa, o adam Domeniko Baba değildi Cerri ağabey, dedi.

— Kimdi öyleyse? Deli misin sen Pepen!

— Yoo... deli değilim. Yalnız sen kayığa yaklaşıp onunla konuşurken ikinize bakıyordum. Bu adam bana Domeniko Baba değilmiş gibi geldi.

— İyi ama kayığın, Domeniko babanın kayığı olmadığını da söyliyemezsin ya! Hem bu nerden aklına geldi Pepen?

— Bu adamı Domeniko Babadan daha iri gördüm. Sonra kürek çekişi daha kuvvetliydi. Genç bir adam gibi kürek çekiyor.

— Ama giyinişi tıpkı Domeniko Babanınki.

Lidya söze karıştı:

— Ne çıkar bundan canım. Balıkçıların çoğunun giyinişi birbirine benzer, hatta aynı da alabilir.

— Fakat onu uzaktan tanıdım.

— Daha doğrusu, onu orada göreceğinden emindin. Babanın dediği gibi: «Görmeden tanıdın...»

Babasının adını duyunca Cerri kendini toparladı, daha soğukkanlılıkla ve etraflıca düşündü. Lidyanın haklı olabileceğini kabul etti. Yine de, döner dönmez Domeniko Babayı görmeğe gideceğini söyledi.

Cerri ihtiyar balıkçıyı kulübesinde, her zamanki babacan haliyle buldu ve bu defa Papen'e hak vermek zorunda kaldı. Gülerek,

— Demin gölde balıkları kaçırttım diye, bana darıldığını sandım. Ama şimdi, konuştuğum balıkçının sen değil, başka biri olduğunu anladım; dedi.

Cerri bunu söylerken Domeniko Babanın kalın kaşları yine çatıldı. Çocuk yutkundu, sözüne devam edemedi. İhtiyar kulübesinin önünde asılı duran ağlariyle meşgul oldu. Bir iki defa öksürdü.

— Şey... Balık tutanlar gürültüden hoşlanmaz elbet. Balıklar ürker, kaçar.

— Demek sendin ha?

— Neden ben olmıyayım? Bazan benim de surat astığım olur küçük bey. O halimle görürsen benimle konuşma, daha iyi.

— İyi ama, senin keyfinin yerinde olup olmadığını nerden bileyim?

— Bana sorduğun bir şeye cevap vermezsem, bil ki aksiliğim üzerimde...

Gülüştüler. Fakat bu izahat Cerriyi kandırmamıştı. Çocuk, Domeniko Babanın yemek yiyip, öğle uykularını kulübesinden çıkarken geldiği zamankinden daha şaşkındı. İhtiyar balıkçının ona doğruyu söylemediğinden emindi. Şu halde, gölde balık avlıyan o değildi. Fakat niçin yalan söylemişti acaba?...

Cerri,

— Oysaki ben onu mert bir adam sanmış, onunla ahbap olacağımızı ummuştum... diye mırıldandı. Yazık!..

Öteyandan içinden başka bir ses, «Peki ama, Domeniko Babanın sözlerine niçin inanmak istemiyorsun?» diyordu.

Ağır ağır eve dönerken ona doğru koşan Merujiyi gördü.

— Babamdan mektup mu var?

— Evet. İkimize beraber. Paristen yazıyor.

— Mektup Paristen atılmış. Babam, bulunduğu yer belli olmasın diye mektuplarını Paris yoluyla gönderecegini söylemişti ya.

— Doğru... Aman çabuk aç ağabey!

Bay Duglas çocuklarına iyi vakit geçirmelerini, çokca yemek yiyip öğle uykularını ihmal etmemelerini yazıyordu. Ayrıca, Cerriye; canı sıkılınca detektiflik vakaları icat etmemesini tenbih ediyordu.

«..Belki tatil bitmeden sana ihtiyacım olacağı için şimdilik sadece dinlenmeğe bak. Lidya Ablanız da öyle yapsın. Pepen ile Merujiye de kendilerine göre iş düşecek. Bunun için onlar da bu sıralar sadece barındırdıkları hayvancıkla eğlensinler...»

— Her şeyi biliyor babacığım! Davidi aldığımızı nasıl, nereden duymuş acaba? Bakalım, sen babamın sözünü dinleyebilecek misin ağabey?

— Muhakkak.

— Hiç zannetmem. Karşınıza esrarlı bir şey çıkınca ne sen, ne Lidya Abla dayanabilirsiniz. Hemen detektiflik damarınız kabarır. Pepen, seni memnun etmek için yanından ayrılmaz; ben de hepinize yardım etmek isterim...

— Hayır hayır. Babamın dediğinden çıkmıyacağız.

— Devam edecek —

HAYLAZ

Bir yaramaz çocuk var,
Sanki dünya ona dar!
Duramaz hiç bir yerde
Sokar herkesi derde..
Ne dersine çalışır,
Ne de buna alışır;
İşi gücü haylazlık
Şeytanlık, hokkabazlık!
Sıra üstünde gezer,
Duvara resim çizer,
Ne okulda ne evde
Uslu durmaz bir yerde...

★

Gelince ocak ayı
Başardı okumayı.
Gel de gör, bizim haylâz
«A» harfini tanımaz!

Sadun TANJU

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

Epey yürüdükten sonra mehtabın altında, tepedeki perili evi gördüler..

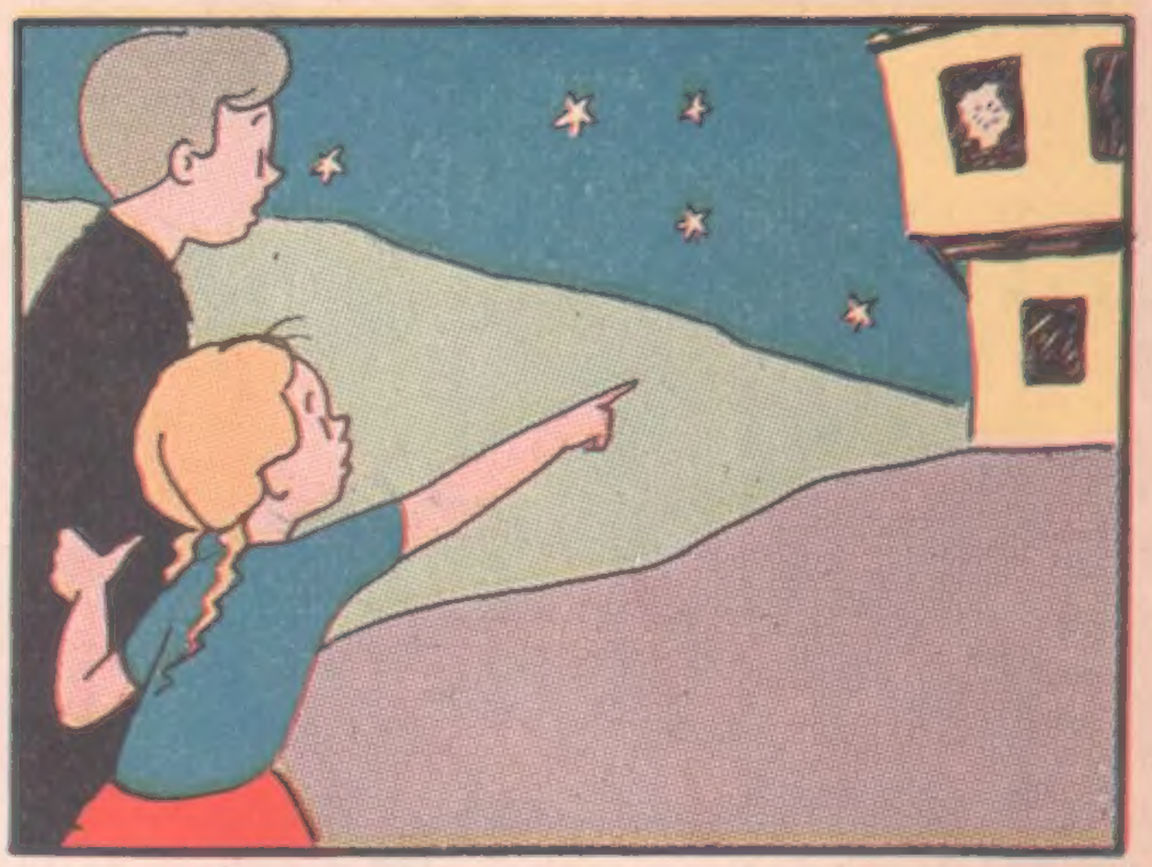

İyice yaklaştıkları zaman Ayşe: «Memiş, dedi, pencerede garip bir ışık var »

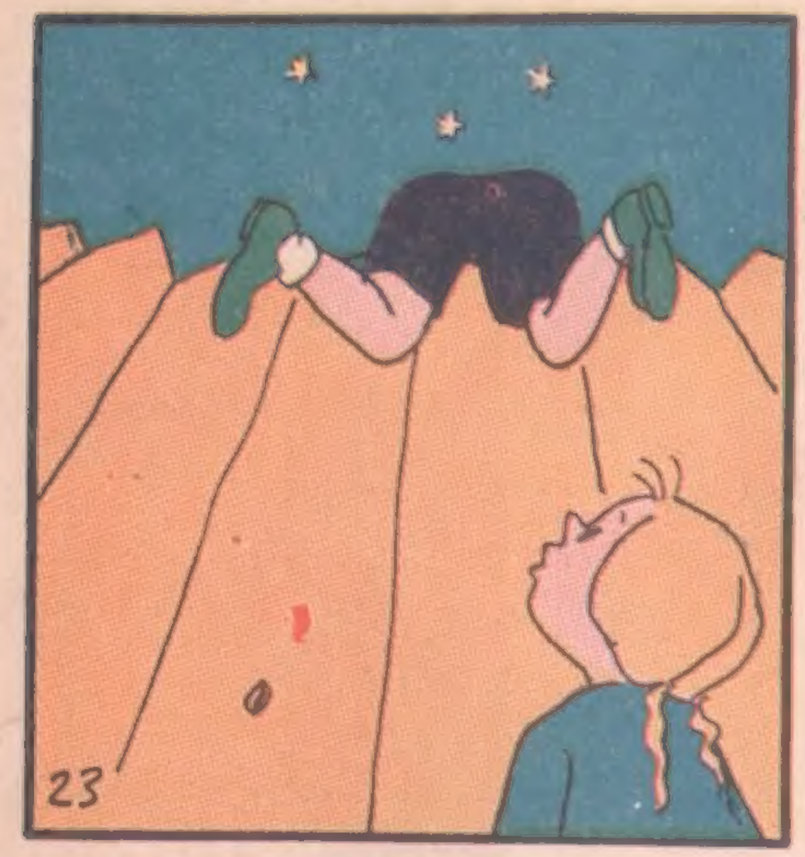

Bahçe duvarından atlayarak usulcacık evden içeri girdiler.

Evin kapısını açınca iki korkunç iri gözle karşılaştılar.

Memiş fenerini yaktı. Bu gözlerin iki lâmbadan yapılmış olduğunu gördü.

Garip ışıklar gördükleri odanın kapısına yavaş yavaş sokuldular.

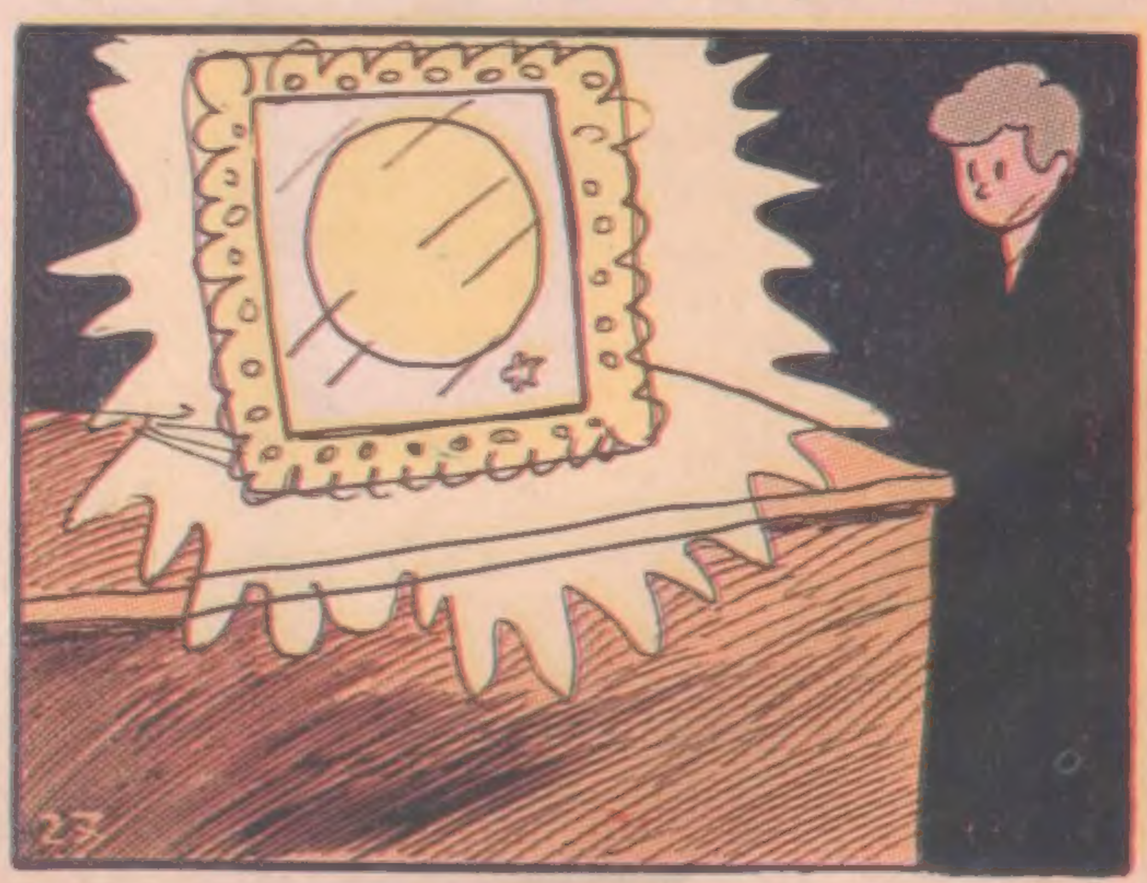

İçeri girince, pencereden gördükleri ışıkların, mehtabın âksi olduğunu anladılar.

— Devam edecek —